

Τα αγιορείτικα διακονήματα

/ [Πεμπτουσία](#)

Image not found or type unknown

Στα αγιορείτικα κοινόβια τα διακονήματα αλλάζουν από την 1η του έτους έως και την 7ην αυτού. Συνήθως διαρκούν ένα έ-τος ή και περισσότερα. Αυτή η συνήθεια είναι αγιοπατερική, διότι παραδόθηκε από τον διοργανωτή του κοινοβιακού βίου στον Πόντο και στην Καππαδοκία, τον Μέγα Βασίλειο. (Στις «Ασκητικές διατάξεις» του ορίζει πώς πρέπει να πορεύεται ο αληθής μοναχός μέσα στο κοινόβιο).

Η ανάθεσις των διακονημάτων γίνεται από τον Καθηγούμενο του κοινοβίου και τους επιτρόπους, ανάλογα πάντα με τον εσωτερικό κανονισμό της Μονής. «Οι καλούμενοι διακονηταί εν ταις Μοναίς διοριζόμενοι υπό της Συνάξεως των Προϊσταμένων, βάλλοντες μετάνοιαν εις τον πολιούχον της Μονής και των προϊσταμένων προς ένδειξιν της μετ' αφοσιώσεως εκπληρώσεως των ανατιθεμένων αυτοίς καθη-κόντων».

Στα λοιπά αθωνικά καθιδρύματα δίδεται από τον Γέροντα της συνοδίας.

Πάντα λαμβάνεται υπ' όψιν η δυνατότητα του κάθε μονα-χού, η ηλικία, η μόρφωσις κ.α. Τα διακονήματα, που έχουν σχέση με τα διοικητικά καθή-κοντα, δίδονται πάντα στους αρχαιότερους και προϊσταμέ-νους, γι' αυτό ονομάζονται και προσίταμενικά.

Συνήθως μένουν για περισσότερα χρόνια σ' αυτά και αυτό γίνεται, για να τα καλλιεργήσουν και να τα επιμεληθούν περισσότερο ή διότι υπάρχει η ανάλογη εμπειρία. Οι νεώτεροι εις την τάξιν και ηλικίαν αναλαμβάνουν τα κοπιαστικώτερα και χειρωνακτικά διακονήματα.

Δια τους αρχαρίους φροντίζεται να περάσουν από τα περισσότερα διακονήματα, ώστε να εξοικειωθούν με αυτά και λαμβάνοντας πείρα να γίνουν δημιουργικώτεροι και θετικότεροι παράγοντες.

Όλοι μαζί και έκαστος με τις δυνάμεις του, φροντίζουν για την καλή και εύρυθμη λειτουργία τού κοινοβίου.

Ο αββάς Δωρόθεος παρομοιάζει τούς διακονητάς ως μέλη ανθρωπίνου σώματος, λέγοντας χαρακτηριστικά: «Δεν καταλαβαίνετε ότι είναι ένα σώμα όλοι και ο καθένας μέ-λος του άλλου; Εκείνοι μεν που ασχολούνται με την διοίκηση τής Μονής είναι το κεφάλι. Εκείνοι πού προσέχουν και διορθώνουν είναι τα μάτια. Όσοι ωφελούν τους άλλους με τον λόγο, είναι το στόμα. Τα αυτιά είναι εκείνοι πού κάνουν υπακοή. Τα χέρια είναι χουν διακονήματα.

Είσαι κεφάλι; Διοίκησε. Είσαι μάτι; Πρόσεχε, κατάλαβε καλά. Είσαι στόμα; Μίλησε, ώφέλησε. Είσαι αυτί; Κάνε ύπακοή. Είσαι χέρι; Δούλεψε. Είσαι πόδι; Κάνε τό διακόνημά σου. Καθένας ας ύπηρετήσσει τό σώμα ανάλογα μέ την δύναμή του».³